

En fysisk person, som er genstand for en administrativ undersøgelse vedrørende insiderhandel, har ret til ikke at udtale sig, når der af vedkommendes svar vil kunne udledes et ansvar for denne person for en overtrædelse, for hvilken der kan pålægges administrative sanktioner, der har karakter af straf, eller ifaldelse af strafansvar

Retten til ikke at udtale sig kan imidlertid ikke begrunde ethvert manglende samarbejde med de kompetente myndigheder, såsom nægtelsen af at give møde ved en høring eller forhaling heraf

Den 2. maj 2012 pålagde Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (det nationale selskabs- og børstilsyn, Italien) DB bødestraffe på et samlet beløb af 300 000 EUR for den administrative overtrædelse insiderhandel begået i 2009.

Consob pålagde ligeledes DB en bødestraf på 50 000 EUR for manglende samarbejde. Efter flere gange at have anmodet om udsættelse af datoen for den høring, som han var blevet indkaldt til i sin egenskab af person, der er i besiddelse af oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, havde DB således nægtet at besvare de spørgsmål, som han blev stillet, da han mødte frem til høringen.

Idet DB ikke fik medhold i sagen anlagt til prøvelse af disse sanktioner, iværksatte han kassationsappel ved Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien). Den 16. februar 2018 forelagde denne ret Corte costituzionale (forfatningsdomstol, Italien) et spørgsmål om forfatningsmæssigheden af en bestemmelse i italiensk ret¹, på hvis grundlag sanktionen om manglende samarbejde var blevet pålagt. Denne bestemmelse sanktionerer manglende rettidig efterkommelse af Consobs anmodninger eller forsinkelse af udøvelsen af Consobs tilsynsfunktioner, herunder for så vidt angår den person, som Consob under varetagelsen af disse funktioner anklager for insiderhandel.

Corte costituzionale (forfatningsdomstol) fremhævede, at i italiensk ret udgør forhold om insiderhandel på samme tid en administrativ overtrædelse og en strafferetlig overtrædelse. Den anførte dernæst, at den pågældende bestemmelse blev vedtaget til gennemførelse af en specifik forpligtelse pålagt ved direktiv 2003/6², og at den nu udgjorde gennemførelsen af en bestemmelse i forordning nr. 596/2014³. Den forelagde derfor Domstolen et spørgsmål om foreneligheden af

¹ Artikel 187n i decreto legislativo n. 58 – Testo unico delle disposizioni in materia di intermediazione finanziaria, ai sensi degli articoli 8 e 21 della legge 6 febbraio 1996, n. 52 (lovdekret nr. 58 om den konsoliderede lovtekst vedrørende bestemmelserne om finansiel formidling som omhandlet i artikel 8 og 21 i lov nr. 52 af 6.2.1996) af 24.2.1998.

² I medfør af artikel 14, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28.1.2003 om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmisbrug) (EUT 2003, L 96, s. 16) skal medlemsstaterne vedtage de sanktioner, der skal iværksættes i tilfælde af manglende samarbejde ved en undersøgelse omfattet af dette direktivs artikel 12. Det præciseres i sidstnævnte bestemmelse, at i denne forbindelse skal den kompetente myndighed kunne indhente oplysninger hos en hvilken som helst person og eventuelt indkalde vedkommende til høring.

³ Artikel 30, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16.4.2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF og Kommissionens direktiv 2003/124/EF, 2003/125/EF og 2004/72/EF (EUT 2014, L 173, s. 1). Denne bestemmelse kræver, at der fastsættes administrative sanktioner for manglende samarbejde ved eller samtykke til en undersøgelse eller et kontrolbesøg eller en anmodning herom som omhandlet i denne forordnings artikel 23, stk. 2, hvis litra b) præciserer, at dette omfatter høring af en sådan person for at indhente oplysninger.

disse retsakter med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og navnlig retten til ikke at udtale sig.

Domstolen (Store Afdeling) anerkendte, at en fysisk person har en ret til ikke at udtale sig, som sikret ved chartret⁴, og fastslog, at direktiv 2003/6 og forordning nr. 596/2014 tillader medlemsstaterne at respektere denne ret i forbindelse med en undersøgelse af en sådan persons forhold, som kan føre til et ansvar for denne person for en overtrædelse, for hvilken der kan pålægges administrative sanktioner, der har karakter af straf, eller ifaldelse af strafansvar.

Domstolens bemærkninger

I lyset af retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende retten til en retfærdig rettergang⁵ fremhævede Domstolen, **at retten til ikke at udtale sig, som udgør kernen i begrebet »retfærdig rettergang«, bl.a. er til hinder for, at en fysisk person, »der anklages«, sanktioneres for sin nægtelse af at give den i henhold til direktiv 2003/6 eller forordning nr. 596/2014 kompetente myndighed svar, hvoraf der kan udledes et ansvar for denne person for en overtrædelse, for hvilken der kan pålægges administrative sanktioner, der har karakter af straf, eller ifaldelse af strafansvar.** Domstolen præciserede i denne henseende, at retspraksis vedrørende virksomheders pligt til i forbindelse med procedurer, der kan føre til pålæggelse af sanktioner for at have handlet i strid med konkurrencereglerne, at meddele oplysninger, som efterfølgende vil kunne anvendes til at godtgøre deres ansvar for sådanne handlinger, ikke kunne finde analog anvendelse for at fastslå rækkevidden af retten til ikke at udtale sig for en fysisk person, der anklages for insiderhandel. Domstolen tilføjede, at **retten til ikke at udtale sig imidlertid ikke kunne begrunde ethvert manglende samarbejde fra den pågældende persons side med de kompetente myndigheder, såsom nægtelsen af at give møde ved en høring planlagt af disse myndigheder eller forhaling med det formål at udsætte afholdelsen heraf.**

Endelig bemærkede Domstolen, at såvel direktiv 2003/6 som forordning nr. 596/2014 kan fortolkes på en måde, der er forenelig med retten til ikke at udtale sig, for så vidt som de ikke pålægger, at en fysisk person sanktioneres for dennes nægtelse af at give den kompetente myndighed svar, hvoraf der kan udledes et ansvar for denne person for en overtrædelse, for hvilken der kan pålægges administrative sanktioner, der har karakter af straf, eller ifaldelse af strafansvar. Under disse omstændigheder kunne den manglende udtrykkelige udelukkelse af pålæggelse af en sanktion for en sådan nægtelse ikke påvirke gyldigheden af disse retsakter. **Det påhviler medlemsstaterne at sikre, at en fysisk person ikke sanktioneres for sin nægtelse af at fremkomme med svar til den kompetente myndighed.**

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstv. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

⁴ Chartrets artikel 47, stk. 2, og artikel 48.

⁵ Retten til en retfærdig rettergang er sikret ved artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4.11.1950.